

SÕJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 50

September 1933

5. aastakäik

Usu võidujooksja.

Piiblis on usuelu mitmes kohas võrreldud spordivõistlustega. Üks paremaid võrdlusi on leida Eebrea 12:1—2.

Kui tahame võita selles suurimas spordivõistluses, siis peame kõrvaldama kõik takistused, peame vaatama edasi ja üles, selja pöörama kõigile raskustele ja lootma rõõmuga tagajärjele.

„Sellepärast et meil nii suur hulk tunnistajaid on kui pilved, pangem meiegi maha kõik koorma ja patu, mis kõvasti meie ümber seisab, ja **jookskem kannatuses võidujooksmist**, mis meile seatud; ja vaadake Jeesuse pääle, kes meie usu ülem saatja ja lõpetaja on, kes on risti kannatanud rõõmu eest, mis temale oli seatud, ja on istunud Jumala aujärje paremal pool.“

PÄÄSTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London, 101 Queen Victoria Street.

Diviisi Pääkorter, Riga, Kenina iela 32 dz. 3-a.

PÄÄSTEARMEE JÄRELUURIMISE BÜROO

otsib kadunud isikuid, nii Eestis kui ka välismaades. Tinades kogu maailma ümbritsevate Armea organisatsioonide, on korda läinud paljusid teida. Maks: Eestis — Ekr. 3.— Välismaal — Ekr. 5.—

Address: Riga, Kenina iela 32 -3-a. Tallinn, U. Sadama t. 11-a. Vaksali pst. 8-a, Tartu, Tähe 124.

Juhataja märkmeid.

Kindral ja proua Higgins.

Meie juhid olid rohkesti tegevuses Inglismaal möödunud kuu jooksul, juhataedes erilisi koosolekuid ranna kogumiskottade ja korraldades iga päev kaks koosolekut igas keskses, puudutades rannatähtsusi lään ümber terve maad. Nende pingutused põhjustasid era, sest suured rahvahulgad võtsid osa kõikjal, kus nad viibisid, ja hinged põlvitasid kahtespinkidel, mis olid üldiselt seatud.

Staabiüle ja proua Mapp.

Meie juhid juhatavad erilisi kongressi-sündmusi Ungaris ja Tšehhoslovakkias rivaalikul, ja meie palume, et Jumal rikkalikult õnnistaks nende tegevust meie maades samal teel, nagu Ta tuli meie juure meie kongressi-pidustuste ajal.

Kadettide õppekursus.

Mul on meeldinud teada, et õppekursus kadettidele peetakse sel aastal, ja teatud arv meie sellitsilistest lähevad õppima, et saada Päästearmee õhvitserideks. Et kindlustada paremat juhatust ja abi, otsustati õppekursus korraldada kadetikohtluses Helsingis, kuna vastuvõetud kadetid sõidavad sinna selles kuu aul. Nad lahkuvad Tallinnast keskajal, 6. septembril Helsingi, ja kahtlemata on meie sellitsilisi-õnnesoojaid, kes tahavad juures olla nende lahkimisel.

Kapten Blees Tartu korpusest saadab kadetid Soome, kuna läti kadettidele, kes lähevad Rootsi, saab kapten Balsfist, Riia I. korpuse juhataja, tõlkiaks õhvitseriks.

Lahkumine ja tervitus.

Meie ühtesime jumalaga ensain Petersonile Tallinna I. korpuse ruumis reedel, 25. augustil, ja tervitasime adjutant ja pr. Ahlbergi samas hoones pühapäeval, 27. augustil. Nende koosoleku kirjeldus on selle numbril 7. leheküljel.

On korraldatud kapten Rudominale lahkuja Jelgavast ja asuda Inglismaale, kus ta läbi õtab erilise kursuse Päästearmee tegevuse korralduses ja õpetab õtla. Kapten jätab jumalaga Jelgava korpusega Päästearmeel, 17. septembril ja lahku lähtivate järgneva nädala jooksul. Meie soovime kaptenile parimaid Jumala õnnistusi tema tööle järgnevatel kuudel jooksul.

Meie palume, et Jumal õnnistaks kõigi õhvitseride ja sõdurite ühesed keskel, ja et nad täidaksid ülesannet, milleks Jumal on neid kutsunud, ja milleks nad on teie linnas.

alguse peidatud lüest, mis omakord moodustatud kannatanutuse tilkadest kõigis või tükikal — ometi on nende jõud suurem kui võib arvata väljaspoolt.

Need ei ole äkilised sajuhood ja tsüklonid, mis langetavad mägesid, vaid alaline vihm, vahetpidamata filgimant, mis tungib pragudesse ja lõhedesse, purustades massiivseid kousid ja rikkudes neid looduse hiiglasl. Ja nii on tühanded hingedega. Sellega, et alaliselt antakse maad tähtsusetule, kuid läbilõngavalle rõhmuksile läbikatsumise piikadest, kaevatakse koopid nende vaimuliku jõu alla.

Nad snutsid panna vastu suuris kitsustas, kui isa jättis oma perekonna ja viis oma nime häbipõrri, või kui lapsed kahti lauda külmale talumistele, aga nad ei ole kunagi veel leidnud asju, mis võiks olla vastupidavad igapäevasis raskusis, mis tulevad kaasa ajavooluga.

Siin tähendab olla vastupidav — igal hommikul, pärastlõunal ja õhtul kestab alaline filgimant.

Leidub suuri hulki igas kristlikus koguduses ja igas Päästearmee korpuses, kes näivad olevat kangelased võitlusväljal päale tundides vaenlastele, kui on mõni Koljat võita, või minna üle Joosua Jordani, oli vastupanev ja kindel toores tagakiusamises. Nad võivad seista vaatamata kõigele vaenlaste päletungile, kuid kärbsed, mis võitsid Vaarao, võidavad ka neid. Kärbsed surisevad nende kõrvus — läbikatsuvate seisurkordade näol nende kodus, tänaval või kortoris. Nad surisevad nende silmis — kui näieks on kadunud ajalehti, mis on eriti kõrtev ja päalegi kui see pandi kindlasti teatud kohale just sellele lauale. Nad surisevad nende suus — söök on külm, kui ta võiks olla ja peaks olema see. Nad surisevad nende õgajal ja teevad pimeduse veel paksenaks. Ainult need, kellele kurvastuse pimedus on muutunud tunduvalt läbikatsuvaks raskete olukordade läbi, teavad, mida tähendavad sarnased õõhirmutsed.

Kui minna kohtas kas päeva või tunni jooksul sarnaste läbikatsumistega, mis tumestavad minu plaane ja on minu kavatsuste ja eesmärkide ees, kas tead, mida ma silis ütlen? Ma ütlen:

„Vaarao kärbsed.“

Nad ei ole kindlasti mitte suured ega vägevad, ja siiski on tarvis rohkem jõudu nende äraajamiseks ja võitmiseks kui elu suuris raskusis, just samuti nagu on tarvis rohkem jõudu tühande kärbsed võitmiseks ja surimiseks, kui kõige kavalama ja hirmsama neljajalgse võitmiseks. Aga need kärbsed, mida nimetatakse elu eksitajateks, ei või kunagi püüda — nendega võib ainult kannatada, ja et kannatada neil pikameelega, see on üks suuremaid vaimulike võitunde kujusid.

Hiljuti ütles keegi, kes otsis puhta südame õnnistust: „Komandör, mul läheb kaupluses üsna hästi, ma võin

Kärbsed. Kirjutatud komandör Evangeliline Booth.

Palju tugevam kui elu lõvide päletung on kannatanute läbikatsumine elu kärbsete poolt. Nendel on vastutus rohkem kui poole uskliku kokkuvarisemise eest. Sageli on meil arm, et võime kannatada tulihaju, arm seista frondil. Aga mida vajame kõige rohkem, on arm vastupanemiseks kärbsetele.

„Armastus on pikameelne ja lahke... ta ei suurustele.“

Kannatanuta meel asjades, millele võib vaadata kui väikestele ja tühistele meie elus, on põhjuseks, et pooled usklikest on vajunud kokku ning läinud tagasi maailma. Sellega, et antakse alaliselt maad kannatanuta meelele ja väljendustele, rikutakse rahu aluspõhnd ning järele jääb eksitatud tunne, nii et ka iga väiksem jätab ometi jäljuse. Sarnane usk on täis peffumust. Ta ei või panna vastu igapäevasele vastuvõitule, — need kitsad ajad, mis saavad oma kitsad peidatud lüest, mis omakord moodustatud kannatanutuse tilkadest kõigis või tükikal — ometi on nende jõud suurem kui võib arvata väljaspoolt.

tud, on läinud läbi just nende raskustis ja läbikatsumistil! Kinnend tühanded haud on väimistanud hälli sõdamõtkule armastusele Jeesuse vastu. Mitmed langemised ja pettumused on annud jõudu, et võtta enesele Tema rist.

Kui sageli on õnnetuste torm kiskunud tükikideks müüri ja värama, mis oli hinge ja päästmise vahel! Kui saadeti on valud tulihaju, millesse väinemat pidid astuma, sõidatund põlema valguse, mis juhataes terve perekonna Jumala juure.

Ma vaatam kannatanute kui imelisele vahendile, millega maa pääl võib saada aru teavast, ja Jumala paremale kaanale, mille läbi Ta võib valada inimhinge oma paremaid väimundeid. Nii nagu see oli Jumala poolt ettenähtud te maailma päästmiseks, nii on see alaliselt kannatanute võim, mis kannab edasi kõige paremaid andsid hingeale; ja see juba iseenestest võib olla põhjuseks mitmeid pettumusele, rahutusele väimusele, mis võib kiusata ka kõige paremat meie seast ja panema meid küsima: „Kas Jumal on unustanud omakseid?“ Aga eluramatuse seisab selgesti kirjutatud, et valu näis olevat meie suurim võit.

Sellepärast, ära põgene risti eest, ära pöõra selja jõgedele, ära kaeba nii palju läbikatsumiste üle, vaid tulla enesele meele, kuidas see võib muutuda läbi viitustusest — ja nad elus, omandad sead õnnistuseks sinu elus, omandad sead õnnistuseks, mis tunneb rõõmu kannatusis — armastus, mis juba ise oma kannatanuse jõus vajab mingisugust raskust, et tuua esile oma täielist au.

Imutuse raamatust räägitud suure valge hulga au seletus on, et teavene või ja õnnistus sai nende osaks põhjusele, kuna nad tulid suures viitustusest — kuna nad tulid sellesse välja, ei põgenenud selle eest, vaid tulid läbi viitustusest — ja nad laulsid ja kiitsid Talle verd.

MILLINE keel võib kirjutada, milline keel võib väljendada kõiki tühedaid läbikatsumise metsi, kust nende kannatlikud jalad on läinud läbi, murdes ise endale teed? Kahtlemata on nad nutnud palju, kuid niid pühitakse kõik nende pisarad. Nad on tunnud, mis tähendab, kui puudub leib ja nad on pidanud kannatama janu, aga Tall, kes on kesk aatjärele ees, hoolitseb ise nendele eest, ja lahutab neid eluvalt allkalle. Nad ei pea enam nälgima aga jannema.

Milline käsivars pidas nende ülevalt? Kust tuli valgus, mis valgustas nende teed? Kust tuli armastus, mis juhataes neid? Kõik peitus annis, millest Paulus kirjutab oma kirjas Korintuse rahvale. A r m a s t u s ! See võib pidada nõrka ülevalt, anda jõudu nõrkenule, teha kõverad õigeks. Tõõst kõverduvad seljad, väimund püäd ja üleõõtanud närvid võivad puhata armastusel!

See ei saada läbikatsumisi kangele, aga ta annab jõudu vastupidamiseks. Armastus ei lahuta veit nende eest, vaid kannab läbi jõgede. Ta ei jaha tulihaju, vaid takistab leeki põletamast. Ta ei välgista sõda, vaid võidab iga eluvõitlust. Ta kinnitab sinu sõidat praegusel ajal ja on sulle valguseks surmas. Oma alaliselt kannatlikule meelele välgitab ta kõiki sinu kurbusi, kerendab kõiki sinu koormaid, tasandab kõiki sinu takistusi, rahustab kõiki sinu kannatusi ja peagi tagasi kõiki sinu pisarad.

See armastus on pikameelne, armastus on healle, armastus ei suurustele, ja maailma mitmesugustel võitlusväljadel küsib ma, millised enam võitmatud võid võivad kaistata hinge, nii kui need kolm rühma, mis marsivad edasi armastuse armees.

Piibli nurk.

Patt Israeli leeris.

Joosua 7:12; 16—26.

„Kui keegi oma ülestunni kinnitab, ei lähe see temale korda; aga kes tunnistab ja maha jätab, selle päale halastatakse.“ Op. s. 28:13.

JEEERIKO ligidalt oli väike linnae Ai, mida Joosua kavatses vallutada. Kui salakuulajad tulid tagasi Ai linnast, ütlesid nad: „Meie võidame selle kergesti; Ai võitmiseks ei ole tarvis saata rohkem kui kolm-tuhat meest.“

Kolmetuhandele sõjavägi astus teele, et pääle tungida Aile, kuid loodetud võitu asemel nad pidid taganema.

„Ai linnas oli liig palju mehi,“ ütlesid nad kurvalt. „Meie olime sunnitud taganema ja kolmkümmend kolm meest meie seest langesid sõjas.“

Kui rahvas kuulis, et nad olid võidetud, said nad väga kurvaks. Vaene Joosua! Oma hädas langes ta põlvili Jumala laeka ette.

„Issand,“ hüüdis ta, „miks sa viisid meid üle Jordani, kui sa ei taha, et meie võidaksime? Mida pean ma tegema? Kuhu pean ma minema?“

Aakani telgis.

„Siis vastas Jumal Joosuale: „Tõuse üles! Mispärast oled sa silmili maas? Rahvas on pattu teinud. Nad on võtnud Jeeriko varandusest, mida ma keelasin võtta, ja on peitnud selle oma leeri. Enne kui teie ei ole hävitanud patu ja karistanud ülestujat, mis on teie kaotuse põhjus, ei ole teil võitu.“

Järgmisel päeval tõusis Joosua varahommikul. Jumal aitas teda, et ta võis üles leida süüdlase. Esitaks näitas ta suguvõsa, siis perekonda, ja viimati meest ennast, nimega Aakan.

„Ütle mulle, mida oled teinud?“ küsis Joosua.

„Olen pattu teinud Jumala vastu,“ ütles Aakan. „Jeerikos nägin muude asjadega sead ilusa mantli, hõbe- ja kuldajäsu. Ma võtsin need ja peitsin maa alla oma telgis.“

„Ole ausa sõda mehi, kes pidid Aakani telgi läbi otsima. Nad kaevandisid välja peidetud varanduse ja tõid Joosuale, kes puistas need välja isasenda ette rahva nähes. Jumal ei võnud andestada Aakanile, sest ta tunnistas oma süüd alles siis, kui ta leiti olevat süüdlane.“

Siis viidi Aakan ühes varastatud asjadega ja kõigeaga, mis tal oli, leerist välja orgu. Joosua ütles Aakanile kurbusega ja tõsiselt kogu rahva ees: „Mispärast tõid sa meile sarnast kurvastust? Täna saadab Jumal kurvastust sinule.“

All orus visati Aakan kividega surmukuks ja kõik varandus põletati ära. Ei rahvas peaks meeles kurba lugu, koguti sinna suur kivihunnik.

Nüüd, kui patt oli hävitanud leerist, tuli Jumal jälle oma rahva juurde, et lubas anda neile võitu. Nad tungisid uuesti Ai linnale ja võitsid.

EMADELE JA KODULE

Kui kahju, et lilled surevad!

Keegi noor paljutöötav ohvitser, kes oma nõrga tervise pärast pidi saama puhkust, jutustab oma meeleolust.

NEID sõnu ütles keegi lillede armastaja, kui ta viis mind ühel hommikul oma ilusasse aeda, kus oli palju igavärvilisi õisi.

Eelmisel õhtul oli natuke udune; täna hommikul paistis jälle päike ja õied, kus sõrasid veel kastetilgad, näisid olevat palju kaunimad. Imestusväärne vaade — kõikjal sarnane ilu! Nais, et isegi linnud ja loomad mõistsid seda ilu, ja nende loomulik laul ühes looduseiluga ühines inimeste kiitusega. Tundus, nagu oleks terve loodus kajanud ühisealt laulust: „Jumal on hää!“ „Jumal on armastus!“

Kui meie seisime sääl, vajusin ma mõttesse oma taevase Isa kätetöö üle, mu sõbra sõnad: „Kui kahju, et lilled surevad,“ segasid mu mõtteid, ja tõid neid tagasi siia maa päälle.

Silmapiilgus ühinesin temaga kurvastuses lillede närtsimise üle — sest nad on nii ilusad; kui vaatame ainult neile, siis juba nad jutustavad meile Jumalast ja taevast; kui uurime neid, siis saame palju vaimulikku õpetust.

Agas siis ma mõlesin — kui nad ei kolutuks ega närtsiks, vaid oleksid alati aasta aasta järele sama kenad, siis nende signemisprotsess lõpeks ja meil oleks lilli ainult piiratud arvul. Siis ei oleks võimalik rõõmustada nendega haigeid ja kurbi, meie ei julgeks noppida neid, siis väheneks nende arv. Kuidas näiks loodus sarnase ilusa Jumala annita? Kui palju vähem rõõmu oleks haigetal, kurbadel, üksikutel, kui neil ei oleks lilli!

Keegi maine lamas kord voodis suremisel. Arstid ütlesid: „Ei ole lootust.“ Mitte midagi ei suutnud äratada tema huvi; ta ei pööranud tähelepanu isegi oma sugulaste lahkusele ja armastusele.

Ühel päeval pani arsti proua tema töötuppa ilusaid roose. Kui ta istus ja vaatas neile ja tundis rõõmu rooside ilust, helistas keegi telefonil ja ütles, et haige naise tervis halveneb väga kiiresti ning palus, et arst ilmuks viibatamult. Minnes haige juure, võttis ta enesega kaasa roosid, ja tulles tema tuppa,

pani need lauale. Varsti täitus tuba hää lõhnaga ja see ulatus ka haige naiseni. Ta pööras oma väsinud päa ja vaatas roose. Ta armastas lilli, nad meeldisid temale ja ta tundis huvi nende vastu. Need pöörasid ta mõtteid eneselt ära, ja nii olid roosid Jumala käes vahendiks, et ta võttis uuesti julgust eluvõitlustele.

Järgmisel päeval tunnistas arst, et tema tervis on juba palju parem, ja üsna lähikese aja pärast terveneks ta täiesti.

Mõeldes oma sõbra sõnadele, ma ei tahaks öelda enam ühes temaga: „Kui kahju, et lilled surevad,“ vaid sellevastu vaadates Temale, kes toimetab kõik hästi ja ei eksi, tahan öelda: „Kiitus Jumalale, et lilled surevad,“ sest tema surma läbi ilmub seeme. Kylvatud seeme omal ajal toob kaasa jällegi lilli. Tema ilul ja mõjul on suur tähtsus.

Sarnaseid sõnu kuulleme sageli, kui keegi hää inimene läheb igavesse rahusse. „Kui kahju, et ta suri,“ ütlevad sugulased ja sõbrad. Nad kõnelevad lahkunu elust ja mõjust ning ütlevad: „Ta oli nii hää inimene, mispärast pidi just tema surrema?“ Sageli oleme kogunud, kuidas inimese elu mõju ja vili muutub nähtavaks alles siis, kui ta ise on surunud. Tema sureb, aga ta teod elavad ja kannavad vilja.

Sageli juhtub, et lahkunu avatud haua või tema mälestusjumalateenistusel ta omakend otsivad Kristust, keda nende lahkunu oli teeninud ja manitsenud ka neid teha samuti. Nemat jälle omakord kutsuvad teisi teenima Kristust. Kiidetud olgu Jumal Tema püha rahva surma eest. Nad näitavad ka surmas sügavat rahu ja Jumala väge. Nende usaldus Jumalale austab Tema nime ja Jumala jõud neis tõmbab ka teisi Tema juure.

Lilled surevad, seeme langeb maasse, aga ta tõuseb jälle; mis oli surnud ja maetud maasse, tõuseb üles uuedatud iluga ja loob veel suuremat mõju. Jee-

Valmista end kohetama Jumalaga!

TA oli veel üsna noor tüdruk, kuueaastane. Nägin teda esimest korda mõnel äratuskoosolekul, mida kllustasin. Ta tundis selgesti, et Jumal on teda kutsunud, kuid ta ei tahtnud astuda otustavast sammust, hõl ghtl seisis ta veel pärast koosolekut oma paigal kahtlustes, kuna mõned rääkisid temaga. Meie laulsi-me koori:

„Oh ütles, kas näeme sind sääl? Kui võitlused lõppenud siin, Oh ütles, kas näeme sind sääl?“

Agas veel üks kord tegi ta oma südame kõvaks ja läks kurvalt ära. Pärast seda nägime teda ikka harvemini.

Mõne aja pärast kuulsime, et Laine — meie võime ja nimetada teda nii — oli saanud kuskil ligidas ümbruses hää koha, aga oli lahkunud säält varsti. Ta tutvnes kellegi noormehega, kes oli vaevalt kahekümneaastane, ja nad otsusasiid abielu. Siiski see näis mõtetu, sest mõlemad olid töita, Jumalale ta arvatavasti ei mõeldnud üldse enam.

Ümber aasta pärast seda, kui nägin Laineit esimest korda, leidisime ühel hommikul ajalehest hirmuäratava uudise. Kirjoleht oli põsel sõitnud üle noore paari, kes näiliselt olid ise asetanud endid roobastele ning saanud sääl silmapilke surma. Need olid Laine ja tema peigmees. Mõistisime, et kahtlus viis neid sarnasele teele. Aga kui pimestasid nad olid, heites endid oma kahtlustes igavikku! „Laine surm oli vägev julius meie, kes tundisime teda. — Silmapilgust, mil inimee pöörab Jumalale teadlikult selja, läheb ta kiiresti allapoole, ja iga inimene on ise vastutav selle eest, milline on lõpp.“

Ja meie, kes oleme leidnud päästamise ära, anname endile rahu, vaid „meelitame ja sunnime neid tulema ka aasas!“ B. K.

sus suri Kolgatal. Ta pandi hauda, aga — halleluja — kolmandal päeval ta tõusis üles veel suurema vägega. Tema, kõigevägevam, kõikteadja, kõikjal olev Kristus, terve maailma Lunastaja, tõusis üles surrust, et anda igatühele päästmist, puhastust ja oma halastust. Nüüd võivad omada pattude andestust mitte ainult ühe maa rahvad, kus Jeesus elas lihas olles, vaid rahvas igal maal, linnas ja kotas võivad hüüda appi Tema nime ühel ja samal ajal. Kiidetud olgu Jumal, Jeesus suri ja tõusis üles. Nüüd võib terve inimkond saada teise rõõmus-taja, Püha Vaimu, osaliseks.

Jutustusi univormist.

KEEGI noormees, kes oli pärit kuulsalt ja jõukast perekomast, sattus tülli oma vanematega enese jonnakuse pärast. Teda sunniti lah-kuma kodust ja kästi, et ta ei tuleks enam ialgi tagasi üle nende uksele-ve. Temast sai rändur — tõsine Is-maal.

Hiljem abiellus ta ja asus elama kuskile tallu, kuid langes ikka sügava-male joomise köidikuusse; tema naine ühes lastega pidi sageli põgene-ma oma kodust kesköösel ja otsima endale varju naabrite juurest.

Ühel külmal ja niiskel talveõhtul kella kümne ajal seisis ta kuskil puu-viljakaupluse rõdu najal — joobnult, kübarata, manlitla ja vestita.

Kaks päästesõdurit — vend ja õde — univormis moodustid. Mees tuikus nendele vastu ja ütles:

„Pä-ä-stearmee!”

Nad peatusid, ja pärast lühikest kõnelust temaga õnnestus neil saada teada põlvitama tänaval ja paluma Jumalat, et Ta päästaks teda ja võtaks temalt himu joovastavate jooki-ke järele. Lähedal kõrtsis „maerdi ja pilgati päästesõduruid, kes palve-tasid joobnud mehega.

Kuigi sadas hirmsasti vihma, võt-tis mees-salvatsionist mehe käe alt kinni ja attas teda koju. Keegi ei ol-nud kodus nende sinna jõudmisel. Kurvastatud naine oli välja läinud otsima oma meest, ja lapsed olid peit-nud endid kuskile väljas, et isa ei näeks neid. Päästesõdur pani mehe voodisse, palvetas temaga ja lubas külastada teda.

Järgmisel päeval läks mees ühes naisega päästesõdurit seltis Arme-e koosolekule. Mõlemad otsisid ja lei-dsid päästmise. Mehes oli tõesti näha Piha Vaimu jõudu. Tema vana isa haigestus, ja kuigi hiljuti-põõrdunud oli mitme aasta jooksul keelatud min-na isa koju, igatse ta niid näidata isale imelisi muudatusi, mis sündi-nud tema elus ja südames. Tuli aeg, mil teda lubati minna tagasi koju, ja mitu kuud oli ta oma isa juures, hooldades hellasti tema eest.

Kul isa suri, leiti, et ta on pärana-danud oma teiste loogedele ja tü-tardele mitutuhat inglise naela, kuid oma endisele kadunud pojale ainult mõni sada naela, mida ta pidi tarvi-tama oma laste üleskasvatamiseks. See oli tõsine läbikatsumine tema usule, kuid ta vastas üles Jumalale ja sai kinnistust. Ta ütles harilikult: „Ma olen leidnud kõige kallima päri.”

Ta elas mitu aastat kui tõsine salvatsionist ja tõi kaks õnnistusi ning vaimustust mitmele, ja kui temale tuli aeg maha panna mõök ning võt-ta vastu kroom, võis ta öelda: „Mina võidan, Jumal, sest Sina oled minu!”

□ □ □

Armee oli just avanud tüle väike-ses linnas. Selle meetode tunti veel õige vähe, kuid keegi viitelistaatane poiss, kes külastas koosolekut, läks ühe õhtul kahtsusvõrgile, otsis ja leidis Kristust ning sai sõduriks. Oh-vitser kiisis, kas ta tahaks kanda univormi. Saades jaatava vastuse, õmbles ohvitser tema kraale „P” tä-hed.

Järgmisel päeval, kui ta läks oma tööle, kus ta oli tapamaja jooksu-poisiks, märkas keegi proua „P”-d tema kraal ja küsis selle tähendust. Poiss seletas, et ta on annud oma sü-dame Jumalale ja kannab nüüd „P”-d, et teised võiksid teada, et ta on päästetud võiksid teada, et ta on päästetud.

Proua ütles siis: „Mul on tarvis kedagi, kes palvetaks minu. Kas teie ei tahaks teha seda?” Poiss oli arg ja tagasihoidlik, kuid ta tundis oma vastustut ja palvetas ühes proua-ga. Kui proua tänas teda, ütles ta, et see palve on aidanud teda üle suurest kiustasest.

KOREALASTE JUMAL.

Kirj. ensain A da Irwin, Seoul — Korea.

E I olnud mingisugust kahtlust selles, et seersant-major Cho'l Ong Chom Dong korpuses oli raske aeg. Kohe alguses, kui ta pöördus, et loobu-nud tema ema togelikult vastu seisamast tema poolt astunud sammule. Kui perekond, kus poeg varemalt alati astus oma isa sammudes ja kummardas ning teenis sama vaimu, keda ta vanemadki, siis oli täiesti aru-samatu emale ja rõhkek kui ta suutis kanda, et tema vanem poeg mitte ainult külastas uue õpetusega imeliku rahva „Quo” koosolekult, vaid tunnistas ka ise, et temal ei ole midagi ühist tseremoniatega, mida talitanud kogu aeg nende perekonnas.

Nii käis ta päale oma pojale päeval ning õöl, nuttes ja karjudes vahel-damisil — kuid midagi nähtavasti ei liigutanud poega. Kogu aeg tarvitas Cho ise iga võimalust, paludes oma ema päästmise pärast.

Siis juhtus midagi imelist! Ma ei tea päikalt seletada, vaid ütlen ai-nult, et imetähte päev ei ole veel möödunud.

Cho majas sittis põlema! Ja kui juba ühe korealase maja on süüdatud, siis põleb see nagu paber. Tuli algas kõigest ja murdis peagi oma teed elu-ruumidesse ning ei annud armu ühelegi asjale toas. Tuli mõllas kõikjal toas, hävitades kokkukeeratud matrassi põrandal, seinal ripuvad riided; ja sirutas välja oma keeli „chang!” (kapi) poole, kus asusid kõik kodu väärt-asjad, ning lõpuks nad jõudsid kaugesse nurka, kus asus väike riul seer-sant-majori lauruaraamata ja piibliga, ning siial peatus tuli äkki! Tulelegi peatusid tegelikult, jõudes selle paigani.

Seersant-majori Cho põlev majas.

Cho ema ühes teiste külalainikega võitlesid kõvasti, et takistada tuld, mis hävitas kõik nende varanduse, aga nähes, kuidas tuli lõppes selle paiga juures, langes ta põlvili ja kisendas suures hirmus: „Oh Jumal, ma ei tead-nud, et Sa oled nii vägev ja halastaja! Anna mulle andeks mu uskamatus!” Ja kui ta tõusis oma põlvedelt, oli ta uus naine.

Tuli kustus peagi, ja proua Cho leidis, et tema varanduse kaotamine ei olnud midagi selle kogemuse vastu, mida ta omanud. „Oh!” ütles ta. „See Jumal on imeline Jumal. Ta lasks tulelegi süüa ära minu maja, ja sellega näidata oma jõudu, aga Ta ei lasknud kahju sündida pühale paigale, kus Tema raamatud asusid!”

Ta püüdis üles näidata oma tänuilikut pojale, kes palus tema eest nii kaua ja kannatlikult ning kes kõigele tema tagakiusule pidas vastu mingi-suguse etteheite.

Kõik jäänused tema endisest ebajumala teenistusest hävitas, ja iga päev julgustab ta oma poega tema jumalateenimiseks. „Sa pead teinma seda kõigevägevamat Jumalat, kuni oma viimse veretilgani,” on tema harilik ütetus temale.

Külalainikut, kes nägüd seda imetegu, ütlevad iseseksis: „Kindlasti, see Jumal on imeline ja vägev Jumal!” Ei ole tarvis öelda, et seersant-major Cho annab end tervelt ja kogu südamega Jumala teenistusele, kes ilmutas nii imeliseid oma väge.

Sama poiss korraldas harilikult äri pühapäeva hommikul, ja kui hingi-mispäev ligines, oli ta väga kurb, sest ta ei teadnud, mida nüüd teha. Aga Issand hooldis tema eest. Lauapäeva lõuna ajal märkas peremees „P”-d poisi kraal ja küsis selle tähendust. Poiss seletas, et ta ühines Armeega ja otsustas elada kristlikku elu. „See tähendab, et sa ei taha töö-tada pühapäeval,” ütles peremees. „Kui sa tahad saada äri korda lau-päeva õhtul, siis sa võid teha nii.” Hiljuti-põõrdunud nägi, milline häädus

oli univormi kandmisest ja elamisest selle sõnumiga kooskõlas.

Univormil on suur mõju. Ta jutustab maailmale, et univormi kandja on Kristuse järelkäija, keegi, kes on häätahtlik aitama teisi jumal-ariiklik. See on alaline igaveste asja-ode meeleuletus pöörmatule ja alai-line üleskutses Kristuse järelkäijale, et nad oleksid tervesüdamised. Ta aitab meele tuletada oma kandjale ta-ma seisukohta ja manitseb teda elama nii, et ta austaks Jumalat.

Seda olete teie teinud minule!

„Tööleevataja! Kuidas on töö-lise nr. 430-ga? Mulle näib juba ammu, et ta töötab vähem kui tei-sed.”

„Härä direktor, ma usun, et ta on halge ja nõrk!”

„Siis meil enam ei ole tarvis teda.”

„Aga tal on suur perekond, kelle eest peab hoolditama.”

„See ei ole meie asi!”

„Ta näisel on tüdrukus. Kui ta läheb õhtul koju, peab ta korraldama kodu ja muustama lapsi. Tal ei ole kunagi rahu, nii õel kui päeval.”

„Siis hoolekandeseltsi hoolditegu tema eest. Vallandage ta.”

„Teen teie sõna järele, härä di-riktor!”

Järgmisel palgapäeval poeb keegi lootuse nr. 430 — ta on väbrikus tuntud nr. 430 all oma koju. Taskus on tal vallandamise täht.

... seda olete teie teinud minule!

Nüüd olete teie väbrikus. Masi-nad mürisevad, kuid tööline Anders-son seisab vaiksel. Tööandja tuleb.

„Mis teie masinaga on juhtunud?”

„Keegi on lõiganud katki selle rihma.”

„Kes?”

„Ma ei tea!”

Ünberringi seisavad seltisiseid pil-kakalt näeratsid. Anderson ei ole teiste sarnane. Ta on nõnda ni-metatud „piihä”. Aga ta peab saama selle eest õpetust. Tööandja on pahane.

„Jälle üks raisatud tund, Lase riim korraldada!”

Järgmisel päeval seisab jällegi Andersoni masin. Nüüd puudub üks kruvi.

„Mis siis nüüd on viga? Nii asi ei või minna edasi,” ütleb tööandja.

Veel paar korda juhtub sama lugu. Siis on Anderson valmis, ja peab minema ära. Siiski oli tema kõige viltisem ja usaldusväärsem kõigist töölistest väbrikus. Aga teised ei viinud salista teda. Ta läheb ära, et olla tööltä...

... seda olete teie teinud mi-nule.

„See raamat toob palju rahal! Nüüd omame kohe välja teise trüki — 10,000 eksemplari. See on raamat, mille müüki läheb hästi. Meil peaks olema rohkem sedalaadi kirj-jandust.”

Keegi noor inimene lamab terve õõ ja loeb lambivalgust seda raamat-ut, sest seda peab lugema salaja. Milline hirmus raamat! See tähistab kõik vanemate manitsused. See lei-tab märki meelde ja mõtteiseli! Aga ta toob sisse palju raha. Kõige-plem kirjandusele, siis väljandajale, kirjandusele ja kaupmehele. Ja sellele oleb kõik! Nüüd näevad ainult rai-ha, kuid mitte pisaraid, häbi ja rai-satud elusid, milles on süüdi välja-antud raamat. Niisist Sarnaseid peame trükkima veel palju!

... seda olete teie teinud mi-nule!

Nüüd lööb risti Teda iga päev inimesta aatatus, rahaahmus, kade-dus, kurjus, rumalus, uhkus ja nii peab Teda, kes on ainuke pühas, risti löödamas nii kaua kui püevad kestavad. Aga see on Jeemse ju-maliku armastuse vägi, et Ta teeb ennast selleks, mis on vaesed, nõl-jased, janunevad haiged, ja seab en-nast samale pinnale vanigedega, nagu meie loeme Mt. 25:34—46. Tema kiisimus tootab just meile, kas meie võime näha oma ligimeste häda, kur-bust ja viletsust.

Laul, mille William Booth kirjutas öösel.

„Oh päästmise jõgi, nii sügav ja lai...“ Ühe hästituntud laulu ajalugu.

(Komandör Th. Kitching.)

SEE oli aastal 1895. Olin saanud alles mõne kuu eest määruse kindrali sekretäriks. Meil oli pikk tööpäev kindrali korteris käskude ja määruste käsikirja kallal, mis köitis kindrali huvi hommikul, lõunal ja õhtul. Pean tunnustama, et hakkasin juba rõõmustama, kui kellanäitajad liginesid üheksale, mõeldes, et varsti saab heita voodisse puhkama. Siis saabus keegi poiss linnast käsuga staabülemalt, et ta töötab oma kontoris, rahvusvahelises pääkorteris, kogu öö, ja mina pidavat minema sinna abiks kohe esimese rongiga. „Sõitke kohe!“ ütles kindral. „Ma ootan teid jälle tagasi esimese rongiga hommikul.“

Kell kuus järgmisel hommikul avasin vaikselt kindrali hoovärvava oma võtmega ja mõtlesin minna kohe oma tuppa mõnetunniliseks puhkuseks, enne kui kindral on valmis hommikueineks ja uue päeva tööle. Tasa sulgesin ukse ja lühenesin trepile, kui nägin läbi praod kindrali töötuppa, et sääl oli valgus.

„Kes võib olla sel ajal sääl?“ küsisin ma eneselt. „Kas majahoidja unustas õhtul kustutada valguse, või on sääl mõni varas?“ Ettevaatlikult läkkasin ukse natuke rohkem avali, ja see kiinus hingedel. Kuulsin häält seestpoolt: „Oh, oletegi viimaks siin. Küll teie olite kaua ära! Ootasin teid mitu tundi.“

„Mis, kindral!“ hüüdsin ma. „Kas teie olete juba üleväl?“
„Üleväl?“ oli vastus. „Ma ei olnud veel üldsegi voodis. Staabülem ja teie ei ole ainukesed, kes töötasid kogu öö.“
„Mida teie siis tegite, kindral?“ küsisin.

Vastuseks ulatas ta mulle mõned paberlehed täiskirjutatud ja titles:
„Seda siin. Lugege läbi, ja öelge mulle, mida arvate!“

Igal lehel oli neli salmirida, mis olid mõeldud ja riimitud kõtundidel. See oli laul, mis nüüd on tuntud kõigile salvatsioonistidele ümber kogu maailma:

„Oh, päästmise jõgi, nii sügav ja lai,
Sa armastusväge ja pühadust täis,
Nüüd maailma kõigile voolamas see;
Oh, lange mu üle ja puhtaks mind tee jne.“

Laul trükiti esiteks „The War Cry's“ (inglise „Sõjahüüsus“). See omas varsti tiivaid ja lendas põhjasse, lõunasse, idasse ja läände. Igas keeles, milles Armeed kandis edasi oma sõnumi, oli kindrali laul tõlgitud lühikeseks aja jooksul.

Kuidas mulle meeldis seista kindrali läheduses rõõmsas Pariisis, Alpi külades, Skandinaavia päälinnades, Aafrika kõrvetava päikese paistel, teatritreppidel ja suurte inimkogude ees vabahoolekoosolekuil ja kuulda tema armast häält alustavat laulu, kuidas ta pani rahvast kuulma ja laulma kaasa:

„Oh, rõõm, halleluujat! üks eesmärk mul eel,
Et Jeesust võiks teenides kiita mu keel.
Ta ristist see jõgi on voolamas meil.
Säält vabadust, väge saab igaiüks küll.“

Just praegu, kui ma kirjutan neid sõnu, võin kuulda nii selgesti kindrali häält, kuidas ta manitseb ohvitseride hulka laulda oma vahelisel koosolekul neid ridu, mis kõnelevad pühast otsusest:

„Usk kasvab mu hinges, et vabaks kord saan.
End laintesse heidan, mind kannavad need.“

See laul on üldiselt lemmitud salvatsioonistide peres, ja meie võime öelda julgusega, et mitmed hinged on omanud päästmise nende vaimustavate sõnade läbi. Komandör Evangeline Booth, William Boothi tütar, andis ilusa tunnustuse nimetatud laulu kohta:

„Kes võiks laulda „Oh päästmise jõgi, nii sügav ja lai“, ilma et pulss ei lööks kiiremas tempos ja silmad ei muutuks niiskeks, mõeldes, et need sõnad on kirjutatud minu isa vaimustatud su-

lest? See laul väljendab evangeeliumi, mida ta kuulutas üle kogu maailma — piiramatu päästmist kõikidele inimestele. Ta levitas seda alaliselt, kõikjal ja igal viisil — kõnedes, läbi-rääkimistes, kirjades, ajalehtedes, merel ja maal, hädas ja rõõmus, võidus ja vastuoludes, ja — isegi surmas. Selle evangeeliumi kirjutas ta alaliseks oma surematus laulus selgete ja vägevat sõnadega.“

Tõenduseks sellest, et William Booth uskus kindlasti oma laulus väljendatud sõnule, on tema tegevus ja tema sõnad kogu eluajal. Juba oma tegevuse ajal, seistes ja vaadeldes inimkonna varje — inimesi, kes olid mahajäetud kõikide organisatsioonide poolt kui lootusetuid oma viltetsusse — oli William Boothil lootus nende suhtes. Ta nägi oma vaimusilmadega päästmise piiramatu ookeani, nägi, kuidas vietsad hukkunud inimvaremed heitsid endid merde ja said puhastust, ka kõige halvemad nende seast. Ja oma elu kestes nägi ta, kuidas tema vaimusilmadega nähtud vaade täitus mitmete juures. Usk, et puhastav jõgi ulatub kõigile, oli temaga kogu eluajal, ükskõik missugust maad ta külastas ja missugusele rahvale ta kuulutas „armuõpetust. Tal oli vägev usk piiramata mere jõuse, mis võib puhastada kõige patusemat. Hoollitsemise selle eest, et see laul ei sureks kunagi!

käes. Viibimata heidab ta siis rikkiläänud nõu tagasi savimäss. Peab algama jälle uuesti ja vaatama hoolikalt selle järele, milline oli ebaõnnestuse põhjus. Kui savis leiduvad suured terad, siis peab neid kõrvaldama, kui savil oli halb, siis peab parandama seda. Kui mass tuleb jälle raitale, valmistab potisepp temast sarvaseid nõusid, mida ta igana soovib.

Ühel päeval küsisin ühelt potiseppilt: „Kui kaua teie teete juba seda tööd?“ „Usna lapseas,“ vastas ta. Küsisin uuesti: „Kas seda tööd võib välja õppida?“ Vastus oli: „Mitte siis, kui inimene on juba täiskasvanud. Ta peab algama juba lapseast, sest midagi ta sõrmed ei õpi enam, kuidas puudutada asju.“

Laikhudes säält mõtlesin Suure Potiseppa osavusele. Kui peen on omegi Tema puudutamise osavus; kui kuidas Ta oskab kujundada; kui hästi Ta tunneb iga viga, ja teab, kuidas parandada seda; kui hästi Ta tunneb meie halba iseloomu, ja teab, milline see peaks olema, et moodustada riista, mis oleks Temale auks.

Laikumistervitus.

Kaks aastat Eestis ja Tallinnas!
Ma pean alati meeles seda tänuga Jumalale, mida Ta on annud.

Minu kogemusi on saanud rikkamaks ja ma lahkun Eestist veendumuses ja palves, et minu süaloke ei olnud asjata.

Ma olen kindel selles, ja soovin seda kogu oma südamest, Tallinna I korpusele ühes uufe juhatajate, adjutant ja proua Tööbergiga, minna vastu aulistele päevadele tulevikus.

Tänu, südamlikku tänu, sõbrad ja selliselt! Jumal õnnistagu ja ta-sugu teile kõigile rikkalikult oma armust. Jäagu meie ühiseks motoks: „Minevikus, olevikus ja tulevikus — VÕIT!“

Võitluses tuliseid andunud, teie
Nils Petersson,
ensain.

Mõtle oma hingele!

POTISEPPA KOJAS.

(Brigadör P. Smith.)

JUURESOLEV pilt näitab meile tüüpilist India potiseppa töökohta ja tema töösellistilist, naist ja lapsi. India küllades on potiseppa amet üks päättöödest, sest vaesemad rahvakihid tarvitavad kõige rohkem saviriistu. Need kõlbavad temale vee ja teravilja alahoidmiseks, keetmiseks, jne. jne.

Savil, millest valmistatakse nõusid, peavad olema erilised omadused. Potisepp otsib seda alati hoolikalt, ja siis töötab sellest välja tarvilikke nõusid sama hoolikalt, vaadates, et ei oleks kuskil lõhesid, ja et savil oleks parajalt kõva. Ratas on sisse seatud väga algeliselt — ta seisab viis kuni kuus tolli maapinnast kõrgemal, ja potisepp paneb teda pöörlema osava käelligutusega. Osa valmistatavast massist heidetakse pöörleval ratta vastu; niipea kui savihakkab juba kerkima ratta keskele, moodustavad potiseppa osavad sõrmed sellest soovitava kuhu.

Mõnikord tekib mingisugune lõhe või viga, ja riist läheb rikki potiseppa

FULTONI „NÕRKUS”.

Kirjut. kolonel NICOLSON.

TOEETDES kohtusaali võrele katsus ta tõmmata hinge tagasi. Ta oli oodanud pinguli närvidega terve tund kohtuotsust. Mõne hetke pärast kuulab ta kõige halvemast. Kohtusaali kell tiksus nii aeglaselt, nagu tundide aeg oleks temale ükskõik. Kirjutaja sulg tema igiduse kraapib paberil nii, et see käis tema närvidele ja ta otas vabadust — protokollil ettelugemist.

Akki hakkasid kõik asjad tema ees kõikuma. Oma vaimusilmadega nägi ta oma naist väikese tütreaga. See pidi teda vabistama kogu ihust, kuid külm võre raudhustas teda hetkeks.

Mitmed palju hullemad inimesed kui Fulton läksid läbi eelst hää ni mega. Siin maailmas sünnib sageli, et osav ei kaota oma vabadust, aga rümaluke peab kannatama. Varem või hiljem — patt toob kaasa kannatust. Fulton Frey oli mänginud mõlemad — nii osava kui rümala osi, kuid suuremalt osalt küll viimast. Nüüd, kui ta oli külvanud ühekohta ja jõleda ühe seemet, pidi ta ka lõikama seda.

Paberid kõrbisesid. Nõukogu valmistas minema läbirääkimisele. Siin ei olnud midagi vähen või rohkem kui lihtne „loiming”.

Esisüüa algas kõnega. Fulton ootas, mis nüüd tuleb. „Oh Jumal, millal see juba tuleb?” ohkas ta. Igavik ei või olla pikem kui sarnane ootamine. Need, kes kahtlevad põrgu olemasolust, ei ole kunagi kõgenud sarnast piina, mis mõllas nell hetkel Fultoni hinges.

Fulton Frey oli julgusdamline mees. Ta oli teinud ülekohtu, ja nüüd ta pidi kannatama; see ju pidi sündima sarnaselt.

„Mis ootab mind ees?” mõtles ta. „See on esimene kord, mil tulen kohtu ette. Muidu oli minu elu aus. Ja siis minu aitsad sugulased — naine, isa, õed ja ema: oh Jumal, minu ema! Kindlasti märkasid nad seda kõike!” Korraga oli tal nii palav ja suu kuivas täiesti.

Jatkavalt võis kuulda külma, valju kohtunikku häält.

„Oh, nüüd varsti tule. Kuus — üheksa — kaksteist kuud”, mõttes Fulton, valmistades ennast ette otse vastuvõtmisele. „Kõige halvemal juhusel on kaksteist kuud.”

Siis ütles kohtunik midagi karistuse pehmendamiseks, ja siis — Fulton palus vett, ning teda pidi hoidma kinni, sest ta kuulis tõsiselt sõnu — „viis aastat karistusvanglasse.”

Ta tuli lõpuks. Lõök temale oli langenud. Ta oli nii mürdanud, et teda pidi peaaegu välja kantama kohturuumist.

Kohtusaali nurgas istus keegi naine, keda rõhus üldine hära ja kõnelus. Varsti lahkus Fulton Frey naine

kahtvate näoga, murtud südamega ja nutetud silmadega kohturuumist, et minna oma väikese lapse juure.

Kuidas läks Fulton Freyga? Peaaegu viis pikka aastat oli ta surnud, maha maetud, ja veel hullem kui see. Kõik algas väike lihtsalt. Tema iseloomus oli mingisugune nõrkus. Igal inimesel on olemas oma nõrkus, ja meie oleme ainult nii tugevad, kui võime meie oleme kahtlust selle vastu. On olemas vaid üks tõsine kaitse — Jumala halastus.

Fulton õppis seda oma emalt. Ta ise oli ka veendunud selles. Isegi veel rohkem — varases lapseas ja noorpõlves olid tal tõsised mõtted pühendada ennast Jumalale ja välja minna misjonärina. See oli tema esimesil armastuspäevil. Hiljem kustus tema südames valgus järk-järgult. Olid ainult mõned, kes teadsid seda.

Turvundes Silviaga, tuli talle valgus tagasi lühikeseks ajaks. Oma elud ühendades nad vaatasid vastu lootsrikkale ja heledale tulevikule. Siis sündis väike Silvia, ja midagi ilusamat kui tema väike pesake ei võinud olla isegi paradisis.

Teatud „nõrkus” oli ometi peatunud tema iseloomus, siiski ta ei otsinud Jumalalt armu, ja saatan oli tugev. Ta sobitas endale uue sõpruse. „Hää pois, lahke, hääsüdameline ja täiesti ootamatu”, nagu Fulton ise ütles.

Kohe alguses hoiatas Silvia oma meest. See oli nendele esimehe, kuid mitte viimale tüli. Hoollimata Silvia

palvetest ja õrnast hoolitsusest tema eest, suurenes lõhe alaliselt. Hiline kojutulek oli nüüd juba harjumus, mitte erand. Ta alaline seletus oli: „Olin sõbraga.”

Enne langemist hoiatati Fultoni väga palju ja tehti kõike võimalikku tema päästmiseks. Teda palusid isa, ema ja naine, kuid ta lükkas pahaselt kõrvale kõik manitsused ja läks kindlasti oma teed. Ta ise teadis kõige paremini, mida teha. Oma südames tundis ta siiski, et neil oli õigus. Arvestades oma tarkusega, unustas Fulton Frey oma „nõrkuse” ja sellepärast ekkis seaduslikult.

Aeg möödus. Nüüd oli ta sageli päevad läbi rõhitud meeleolus. Tal oli alaline mure oma võlgade pärast. Kä „sõber” tungis kogu aeg pääle ja ei annud rahu. Saatan sosistas temale kõrvu. Ta kuulatas. Jah, mispärast ta polnud ennem mõelnud sellele?

Ta läks sel õhtul magama palveti, et mõelda oma kavatsusele. Ta läks ka palveta tööle, et täita oma kavatsusi. Ainult palve võib kaitsta nõrkuste eest. Ta tegi, mida oli mõelnud, ja mida ta poleks pidanud tegema.

Kahtlustati kedagi teist! Valesti süüdistatud isik kõrgemas häbi pärast laevalte, et sõita teisele maale, kuid ta päästeti laevaõnnetusest ja toodi tagasi, nagu haustat, et tunnistada Fultoni vastu. Jumala veskid jahvatavad aeglaselt, nad teevad oma töö põhjalikult.

Maru möllas hirmsasti.

Näis nagu kõik loodusejõud oleksid ühinenud, et hävitada uhket ookeanühiklast. Kõrged merelained kõrgtasid vahelpidamata suurt laeva. Kas ta peab vastu tormile? Reisiülaie näol võis lugeda kartust, kuigi nad ei usaldanud väljendada ühetisele oma varjatud argtust. Nad olid sajanendeid kilomeetreid eemal mandrist, heidetud loodusevõimude rüppe.

Siiski — üks mõte julgustas neid. Cleval komando-sillal seisis kapten, rahulise näoga, julge südamega, kartuseteta meripöög, kellel palju kogemusi, ja kes oli juhatanud palju laevu samasugusest marust läbi õnnelikult sadamasse.

Reisiülaie ei võinud näha teda, sest nad olid all, aga nad teadsid, et tema seisab üleval sillal, rahulik ja kindel.

Elus on palju torme. Kas sinu elulaeva sillal asub julge kapten? Kas sul on tugev usaldus teadmises, et sinu elu on tema käes kindlustatud?

Kui sinu elulaeva ei juhi taevane kapten, siis sind ootab ees hukatus ja surm.

Kristusega kui kapteniga võid „naeratada hirmsamais tormes“.

Ühel õhtul, kui Fulton Frey tuli koju, ütles Silvia: „Ooturuumis on kaks härrat, kes soovivad rääkida sinuga, armas.” Need „kaks härrat” olid lahkumise tunnustajad. Silvia kuukus peaaegu ehmatusel. Minnes õlg õla vastu, üks kummaldi poolel, nad viisid ära tema mehe.

Rohkem kui nelja aasta pärast kõneles keegi Päästearme ohvitser vanglas Jumala suurest tööväljast ja inimestest, kes juba ammu on kuulnud kutset suure lõikuse tööle. „Sa ei olnud Jumalale sõnakulelik ja selle asemel külvasid pattu, mille eest saad praegu oma palga,” lõpetas ta oma kõne.

Paljude nägude hulgas nägi ohvitser enda ees kedagi murtud, valgu täidetud nägu. Laulmise ajal tuli kahvatu mees, pisarad voolamas põskedele, et kaetustuspingile.

Pidi nutma ka see, kes kuulis tema süü ülestunnistamist. Sel õhtul oli taevainglitel rõõm.

„Mis on teie nimi?” „Fulton Frey”, oli vastus.

See juhtus mitne aasta eest, praegu „nõrkus” oli parandatud ja kadunud.

Proua Myrsteni pärandus.

Soome skautide suvila ilusa järve kaldal.

Rootsi keelt rääkivad elupaaste-skautid Soomes pärsid endile proua Elin Myrstenilt ühikena järveäärese pääkorterit.

Kui suvila võtmad anti meile üle ja meie avasime väravad, leidsime kõikjal luisaid metsalilli. (Kirjutab keegi korrespondent.) Me avasime tasakesti ukse. Kõik asjad olid oma kohal. Meie pidime vaid avama aknad ja ukse ning lasdma värsket õhku sisse hoovata. Varsti oli majas palju elu. Mõned sellisilised Lähtisid algasid majapuhastamisega, kuna teised tegid väikesed parandustööd. Skautide organiseerija tõrvas paadi ja territooriumi noorsoosekretär oli kõikjal. Maja oli varsti korras esimeste skautide vastuvõtmiseks oma katuse alla.

Lilled õitsesid, marjad rippusid ilusates kobarates sõstrapöös. Varsti tallasid noorte skautide jalad rohuga kaetud teed. Noored rühnad tulid välja oma vanadest pesadest ja ronisid puudel, kuna poiste rõõmus hõiskamine kostis Vesi-järve sinatavatest lainetest.

Mitmed elupaaste-skautide grupid on juba peatunud suvilas, mis on hää abi tervele skauti-liikumisele.

Võtta enesele Kristuse rist, — see ei ole mitte ühekordne tegevus, vaid see tähendab jatkuvalt täita oma kohustusi, nihaasti suuri kui väikseid, mis pannakse meile.

Envoi L. BBRUL:

15 aastat vere ja tule lipu all.

1. Sam. 7:12; Eben-Ezer, siinmale on Jehoova mind aidanud.

31. augustil, aastal 1918, vammutati mind päästõduriks vere ja tule lipu all Petrogradis 4. korpuses. See oli mulle suur rõõmupäev, mil ma oma vaesele kuningale andsin truudusevande, Temale ustavaks jääda surmani. Aastad on möödunud, Issand on auulisel kannul ja aidanud, viinud samm-sammult ehte- lisele ligemale. Tagasivandates võit- luse aastatele, kiidab mu hing Issand- dat kõigi Tema häategemiste eest. Aastal 1920 pidin Venemaalet optandina Eestisse tulema, Oktoobrikuul asusin Paide linnas, kus 12. novembril töoga algust tegin Päästearmee ning 1923. 13. jūks edasi. Sõmost külastasin Eestit ja Paide linnas selle kaheaastase töö jooksul adjutant Dahl, major Hack- lind, brigadör Randelin, brigadör Sa- vonen ja komandör Palmer. Järje- kindlad koosolekud peeti, hingi tuli päästmisele. Isäärans õnnistuskir- jades oli töö laste keskel. Paides lõpetati töö 21. detsembril 1922. a.

Tallinnas töötasin 3½ kuud haigete ja surijate keskel, neid külas- tades. Aastal 1923, aprillis, sain käsitusse Sõmost komandri Palmeri sõita Lätri, et sääl Päästear- mee tööga algust teha. Esimene käsu- tus oli Miitavi linnas, kus 14 kuud võitlesin. Siis tuli uus käsusut Riia I korpuses, kust mind 9-kuise võit- luse järele tagasi saadeti Miitavi korpusesse 7 nädalaks. Järgmisel kä- sutusel olid mul Liivavi uus kor- puses, Vendenis ja Riia II korpuses, sääl töötasin supikõõgis ja ühtlasi korpuse töös. Nüüd tuli uus käsu- tus töötada abiandmise ehk slumi- töös, milma tegin pool aastat. Jär- gneval töötasin Eestis Tallinnas I korpuses tõgina 15 kuud. Käsusut I korpusesse Lätri esimeste eesti kadeti- dega, kadetkooli tõgina ja siis kä- sutus Tartu korpuses, kus oli üks kõige ägedamatest võitluseväjades, kuid ka siin oli Issand väga ligi.

Siis sain käsusute Riiga, päärko- teri, 17 kuud õln Riias; selle järele uus käsusut Eestisse Tallinnas I kor- puses, et raha korjata sõpradelt. Ootamatult tuli käsusut Tartu kor- pusesse tagasi sõita 7 nädalaks, leiti. Matveuse aset täita tema haiguse ajal. Siis määrati mind Tallinnas II korpuses, kus praegu veed tõotan kui õnnelik päästõdur. Ei ole ihi- samat ega auulisemat teenistust siin maa pääl kui teenida Issandat ja oma kaasinimesi. See Issand, kes mõeldnud aegadel on kannud ja aid- andud, teeb seda ka tulevasel aegadel. Võitlustahet pole lõppenud, vaid on kasvanud suuremaks. Mu palve on: Issand, aita mind usta- vaks jääda kü otsani. Kui sina, mu seltsiline, oled väsinud ja tahad sõjaväijalt taganeda, siis mõtle, et Jumal vaatab sinu pääle ülvalt. Tema tahab sind aidata, Tema ta- hab, et sa võtsiksid oma risti ja as- taksid oma Suure Meistri jälgedes- tust; siis kord, kui sa oled jäänud us- tavaks ja jõud koju, saad sa kroo- ni Issandalt. Sellepärast ütlen ühes laulikuaga: Oles, edasi, kõik teeme Temale, kes surmud me eest. Vaen- last võttes julgelt läeme läbi häda- ohtudust.

Issand õnnistagu Päästearmeed üle kogu maailmal!

L. B.

Lugege ja levitage „SÕJAHÜÜD”u.

Lahkumishelid ja tervitussõnad.

Ensain Petersson jättis Eesti. — Vaimustavad koosolekud adj. ja pr. Ahlbergiga.

Päästearmee Tallinnas I. korpusele olid augusti lõppupäevad lahkumishelid, kuid ühtlasi tervitussõmesoivide tähe all. Armastatud senine juht ensain Nils Petersson on lahkus meie keskelt uuele töö- kohale. Sel puhul korraldati nelja- päeva, 24. augusti õhtul korpuse ruumes kinnine teetüht, mil lahku- lise ülesid tänu senise töö eest ja soove uueks tegevuseks korpuse mit- mesuguste alade esindajad. Ka ad- jutant A. Lockyer kui diviisi komandör võttis osa sellest koosvi- bimisest, mis mõeldis lihisõhtuni ja mil võisime viimast korda olla en-

siusi juhte, adjutant ja pr. Ahlbergi. Puhkpilliorkester tervitas saabu- nud marsiga, vahetati lihkiseis ter- vitusvi vastastikku, ja küllalised — nüüd juba oma inimesed, siirdusid korpusesse oma uude elukohta. Öhtu- tine koosolek kujunes tervituste koosolekuks, millest üled juhid võt- sid osa värsketena pärast väsitavat sõiti. Meesseltsiliste poolt tervitas adjutante laekur Kütt, naiseltsilisi esindas muus. Salm. Meile oli illat- tav ja rõõmus kuulida, et adjutant loeb selgesti eesti keelt, ja Taaveti laul 23 sissejuhatuses kostis tema suust eesti keeles loetuna harulda-

Tervituskosolekutele juhtidelo.

saini seltskonnas omavahel. Lahku- misel puhul öeldavad sõnad jätsime aga

ensaini lahkumiskosolekule

reede, 25. augusti õhtuks, mis peeti diviisi komandri adj. Lockyeri ju- hatusel ja teiste vabakoguduste esindajate osavõtul ühes 2. korpuse- ga. Rahvast oli saal ja rüdu täis. Kosolek algas vana tuttava hünni- ga „Päästaks Eesti”, mille järele adjutant rääkis sissejuhatavad sõ- nad. Päästeohvitseri ole on juba niisugune, et tuleb rõnnaata ühest maast teise. Inimlikult on kurvas- tus lahkumise puhul arvatav, kuid vaade üles Kristusele ja Ju- malale täidab meid usuga, et ka see lahkumine on Jumalal määratud. Meie usume, et Jumal on ensainiga ka sääl, kuhu ta läheb. Veel ütlesid lahkumissõnu korpuse esindajad sõdurite ja sõprade nimel. Küllalise — v. v. Marley, Dahl, Korjus ja Seck kõneldisid lihkidalt oma ring- kondade poolt ensainile, keda nad olid tundma õppinud selle kahe aasta jooksul. Oma lõpuksõnes rõhu- tas ensain Petersson Vil. 2:5 põh- jal, et meie kannaksime endis sama meelsust, mis oli Kristusel. See meel peab meid hoidma koos, ni- hästi lahkujalt kui ka neid, kes jää- vad oma kohale. Ta väljendas soovi ja usku, et ka need juhid tabavad seltsilistega ühes edasi kanda Kris- tuse meelt. Lahkumiskosoleku lõ- pul ensain jättis veel jumalaga kõi- giga, ja järgmisel hommikul kogu- nesid seltsilised sadamasse, kus peagi valgs laev ühes ensainiga lii- kus lahkumishelide saatel üle lahe Soome

self puhtalt. Mõlemad adjutandid laulsid eesti keeles ka ühe koori. Esimene koosolek uude juhtide juha- tusel, keda koosoleku alul tervitas ka diviisi komandör, sai seltsiliste ja sõpradele järjekordseks vaimus- tuseks ja ülesehituseks.

Pühapäeva hommikuse pühitus- kosolek õhiselt 2. korpusesse tähen- daks paljudele uude pühendamist tee- nistusele. Vabakoosolek Kadri- orus esitas Päästearmee ja tema uusi juhte suurele rahvahulgale, ke- da ilusa ilma tõttu oli rohkesti. Sa- muti võisime näha suurt osavõtjate hulka õhtusel koosolekul, mis osali- selt kujunes ka tervituste „järele- kosolekuks” sest paljudele olid adj. ja pr. Ahlbergid veel ärganemat. Kuulsime adjutandi mõjuvat laulu ja südamlikku kõnet, ja olime haar- ratud proia adjutandi lihtsast, kuid liigutavast tunnistusest. Ta on läbi äranud mitmed maad ja omanud mitmesuguseid kogemusi. Huvitav oli tema jutustus oma vennast, kes ühel päeval tuli koju koolist, geldes „ütle mulle, isa, mis rahvusest ma õieti olen?” Siis sõnaldas Inglis- maal, oma Rootsimaal, mina Taanis- maal, ja nüüd oleme siin, Ameerikas.” Sellele vastas isa: „Kui keegi küsib sinult su rahvust, ütle, et oled — salvatsionist.”

Ka adjutandil oli võimalus sellel koosolekul jutustada oma muljeid saabusimise Eestisse. Nad tunnevad endid juba kui kodus, on vastu võt- nud tervitust, mille osaliseks sai ka nende väikes tütreke. Korpuse noor- sool on järele üks lemmik. Kosoleku lõpul oli tunda uude juhtide mõju; kahetsuspingile tulid järele- kosoleku kesles mitmed hinged, ja see oli pandiks, et meie juhtide sin- olek toob kaasa õnnistusi, edu ja

Langenud — ülestõstetud.

ÜHEL meie erilisel koosolekul äratas minu tähelepanu keegi noormees, kes näis olevat väga sügavasti langenud. Tema riided ja kingid olid langunenud, ja ta kiied ning nägu olid mustad kui tahm. Jär- gmisel päeval tuli ta koju meie juure ja palus süüa. Ma rääkisin siis te- maga isiklikult ja sain kuulda tema kurba lugu. Ta oli põgenenud kod- dust, sest ta ei võinud kannatada häbi, mis saanud temale osata tema joobnud oleku tagajärjena. Nüüd oli ta kodust ära umbes kaks aastat, ja ükski ei teadnud tema asukohta. Ta rändas ringi ja koges palju. Ta harjus ühes halbade seltsilistega käi- ma patuteel, nii et talle näis olevat täiesti võimatu pöörata säält. Ta pidi jatkama nappi ja alamud, sest pidi et olnud muud võimalust. Ma soovitsin talle, koju saata tervituse, ja pika põiklemise järele kirjutas ta mõned read emale. Noored seltsilise- sid siin hoolitsesid tema eest, aida- tes teda, ja varsti tundus tal nende hulgast parem kui oma vanade self- silistega. Vähehaaval pehmenes tema süda, ja meie nägime oma sur- reks rõõmuks, et Jumala Vaim töö- taks ikka rohkem tema juures. Oma leinavaltl vanemalt sai ta väga sü- damlikku kirja, milles kutsuti teda koju, mil et kõiki andestatakse. Ta emal kirjutas muu seers: „Oleme oodanud sind ja otsinud su järele. Väike vend läheb ataki kama juure, vaatab manutele ja imestab, kas suur vend ei tule juha varsti.” Tema hinges oli suur võitlus valguse ja pimeduse vahel, kuid lõpniks võitis Jumal. Ta alandas ennast risti juure ja võttis vastu andestuse ning võidjõudu Temalt, kes võtnud sinu- ga ja patu. Kui rõõmsad meie oli- me, mil võisime teda tagasi saata koju, mil me pole ja yenna tema va- nematele ja vendadele, just nii nagu kadunud, kes oli taas leitud!

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piibletkstid septembris.

4. Moosese r.	15. R. 5: 1—13
1. R. 24: 1—11	16. L. 5:14—26
2. L. 24:12—25	17. P. 5:27—42
3. P. 27:12—23	18. E. 6: 1—15
	19. T. 7: 1—16
	20. K. 7:17—29
	21. N. 7:30—43
	22. R. 7:44—60
Pauluse elu.	
4. E. 1: 1—14	23. L. 8: 1—13
5. T. 1:15—26	24. P. 8:14—25
6. K. 2: 1—13	25. E. 8:26—40
7. N. 2:14—21	26. T. 9: 1—9
8. P. 2:22—36	27. K. 9:10—22
9. L. 2:37—47	28. T. 9:23—31
10. P. 3: 1—11	29. R. 9:32—43
11. E. 3:12—26	30. L. 10: 1—16
12. T. 4: 1—12	
13. K. 4:13—22	
14. N. 4:23—37	

- Erilised nädala palveained.**
- September 3. Lõuna-Ameerika.
 - „ 10. Keha ja vaimu pool- lest kooramatud.
 - „ 17. Kesk-Ameerika ja Lääne-India.
 - „ 24. Kõik, kes arstivad või ravitsevad haigeid.

üstitugu korpuse töös Jumal õnnistugu adjutant ja proia Ahlbergi! Jumal õnnistugu Tallinnas I. kor- pust!

LAULUD.

1.

1. Edasi, nii Jeesus käsib, Vahvad võitlejad Jehoova väes; Kandke rõõmsast päästmisteadet — Jeesus annab võitu meil. Kuulge, patused veel appi hüüdvad, Hukatuse teedel nad. Räägi sest, et Jeesus teeb neid vabaks. Oh mis ilus sõnum see.

Edasi, me võitu saame, ;:Hal-
leluuja.;: Edasi, me võitu saame
Kalli Jeesu vere väes.

2. Edasi, meid Jeesus saadab, Iga patuvang veel vabaks saab, Kui ta alandlikult palub, Jeesus teda vabastab. Põrgu ja maailma hirmsad võimud Issanda ees kohkuvad; Tema nimel langeb kurjusvägi, Vaelasid kõik lahkuvad.

3. Edasi, kõik võitlused! Ülendage Jeesust merel, maal, Näita armastust, mis omad, Kuule Eluandja häält. Räägi kõigile, kes rusuaks pektud Oma patukoorma all, Et võib siiski Jeesus armu anda — Päästmine on vaba, prii.

2.

1. Nüüd on mu süda rõõmus ja hingab rahu sees, Mu orjareeg on möödas, Nüüd elan rahu sees, Mind Jeesus õpetanud, Et armust õndsaks saan, See pääle ma lootma ka jään.

2. Ma püüdsin õndsaks saada, Seks armu teenida, Veel suuremaks läks häda, Hing oli rahus; Nüüd tunnen oma, Tähtsajat Ja Tema armastust, Et Tema on surnud mu eest.

3. Nii Ta mind armastanud Ja armastab ka veel, Kui i tänini Ta päästnud, Nii päästab ikka teal, Ta veri kõigest patust Mind ikka puhastab Ja hästi puhtaks mind teeb.

4. Nüüd võtku kurat murda Ja maailm vihaga, Ma kumbatki ei karda, Mu Issand minuga, Ta sõnamõök kõik võidab, See olgu kõigil käes, Kes võitlevad Päästija väes.

5. Sest koju poole ruttan Nüüd Jeesu armuväes, Pea õndsas rahus hingana SÄäl rahusdamas, Ta ise viib mind läbi Siin elumere teel, Kus sõda ja võitlemist veel.

3.

1. Me laulud ja me motto On hinge päästmiseks, See laia ilma pääl On kuulda igal pool, Et Jeesus kutsub patuseid, Nii piibel ütleb meil, Ta

„Caula samuti nagu linnud siin!“

lumivalgeks peseb neid ja armsalt kutsub kõik.

Edasi, julgelt kõik, Nüüd hingi otsime, Maailmast patuseid Ta juure kutseme, Rikkad, austad Ja vaesed, alatud, Jeesus otustab kõiki teid Ja puhtaks patust teeb.

2. Ehk maailm meie vastu, See meid ei kohuta, Sest Jeesus käib me eel Ja aitab võidelda, Kui tule müür me ümber on, Ta kaitses omaksed, Me kuulutame päästmisest Neil, kes on langenud.

3. Siis lieme julgelt sõtta Me kogu ilma eest, Ja Jeesu veres ka nüüd rõõmsalt hüüame! Siis julgelt sõtta läheme, Ehk ise nõrgad me. Kui armastame hingesid, Siis Jeesus aitab meid.

4.

R. M. 270.

1. Tulge, tulge kõik! Oh rõõmus-
tav hääl! Kõlaga see sõnum laialt ilma pääl, Jeesus kutsub kõiki armu-
lauda veel, Igaüks võib tulla nüüd.

Tulge, tulge kõik, tulge, tulge kõik! Oh mis rõõmsõnmu Pääst-
jalt, tulge kõik! Langend hinged, kuulge, Jeesus otustab teid, Iga-
üks võib tulla nüüd.

2. Tulge, tulge kõik! Oh vaadake, sääl Armuüks veel seisab lahti kõi-
gile, Jeesus kingib elu, ärge viibige; Igaüks võib tulla nüüd.

3. Tulge, tulge kõik! See tõustus jääb! Igaüks, kes võib, armust armu saab, Surmaorust läbi elu sisse läheb; Igaüks võib tulla nüüd.

5.

R. M. 216.

1. Jeesus, mu kallis peig, Sulle ma jään! Ainult Sind nõuan ma, Sulle ma jään. Maailma jätsin ma Tühise rõõmuga, Ruttan nüüd noole-
na, Sulle ma jään!

Sulle ma jään, Sulle ma jään, Jeesus, mu kallis peig, Sulle ma jään!

Juü kõik mind pilkaksid, — Sulle ma jään, Sinule elan ma, Sulle

ma jään! Maailma väärtusi Pole mul vajagi, Rõõm nüüd mul alati, Sulle ma jään!

3. Noorse kevadel Sulle ma jään. Lõpeb kord rõõmuage, Sulle ma jään. Kõik, mis ma elus saan, Sinuga ühend-
dan, Elugi pühendan. Sulle ma jään!

4. Kuhu ka saadad mind, Sulle ma jään! Rõõmsalt siis kannatan, Sulle ma jään! Armastust anna Sa, Sarnaseks saaksin ma, Ara mind unusta! Sulle ma jään!

6.

R. M. 218.

1. Vaimu sõjariistadega ehitud Julget võitlusele astume nüüd kõik, Tema tõde kuulutame kõigile, Kuni Jeesus kutsub meid.

Ärgake ülesse, meiega hõisake, Austage, kiitke nüüd, kaandid Jeesust kõlaga! Ainult lauldes edasi me jõuame, Jumal annab meile elu igavest, Astumeg me ridadesse võitlema, Kuni Jeesus kutsub meid.

2. Tema sõna väes me välja astu-
me, Selle lipu all me rahvast kogume, Tema risti ikka rõõmsalt kanname, Kuni Jeesus kutsub meid.

3. Ikka edasi! me võrst on meie-
ga, Teda kuulume. Ta meid ei jäta ka, Julgelt edasi, ehk saatan vihane, Kuni Jeesus kutsub meid.

4. Jeesus ise ükskord kodusse meid viib, Pääte ilalgi sääl enam looja läe, Pärast võitlust võitja rõõmu pärine, Kuni Jeesus kutsub meid.

7.

R. M. 380.

1. Kinnita surijaid, toeta nõtru, Trõõsti ka seda, kes koormatul käib; Taluta langejaid, rõõmusta nutjaid, Vii Jeesu juure, kes päästa neid võib.

Kinnita surijaid, toeta nõtru, Jeesus on Päästija, päästab ka neid.

2. Kadunud hingesid otsib Ta hool-
salt, Lahti veel seisavad Ta süle ja käed; Palu ja manitse tõsiselt kõiki, Jeesus võib teita kõik-vaelnaste väed.

3. Patudest lämbunud hinges võib olla Varjul üks säde, mis leigitseb

veel; Hoolega paranda vigastud kan-
nelt: Ehk siiski heliseb katkenud keel.

4. Kinnita surijaid, Issand sind käseb, Väge ja rammu seka saad Tema käest, Saada neid lahkesti Päästija juure, Ütle, et Jeesus neid armastab väest.

KOORID.

1. Minu hinges kõlab rõõmulaul, Sest Ta andestas mu süüd, Jeesus armastab mind nüüd, Ja ma laulan, laulan, laulan, Sest Ta armastab mind nüüd.

2. /: Oma Juhü nagu igas tormis nien // Kugi lainend möllavand, rahu minu hinge jääb, Oma Juhü nagu igas tormis nien.

(Viisil: Üks armastusehüüd.)

3. Üks hing veel saada võib Nüüd taevavalgust ülevat, Üks ainus pin-
gutus, Et patukoormest vabaks saab, Üks sõdur kookem veel, Kes võitleb me Jehoova väes, Nii, kuni nõtkund iga põlv Ja kiidab Päästija au.

4. Kugi tee täis ohakaid, ikka mõ-
telge: Päästija ligi alati, jõuda annab meil. Ehk küll saatan hirmutat, meie mottoks jääb: „Meil võit, meil võit, nüüd sõtta!“

5. Eluallik voolab, vabal armust voolab, Jah eluallik veel voolab, Au kiitus Jumalal.

6. /: See päev, see päev mul õnelik, /: Mil Jeesus hinge rahu tõi, See päev mul õnelik.

7. Jah usun nüüd ja kindlat tean, Et Jeesus surud mu eest, Et Tema andis surma end, Et päästa patust mind.

„SOJAHÜÜD“ VOITLEJATE NIMESTIK

Nr. 49 — August 1933.

Ltn. V. Muul 85, kapt. M. Blees 25, ltn. S. Muusekand 25, ltn. Eimann 25, ltn. J. Matveus 25.

Seers. E. Viikmann 35, envoir L. Bakul 30, seers. F. Leemann 28, muus. M. Ernits 26, laekur J. Kütt 25, sekr. J. Kanter 25, seers. H. Sandberg 25, seers. L. Rattik 25, sõd. J. Tennen 25.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus, Tellimise hind postiga aastas 2 krooni, ½ a. 1.10 kr, Üksiknumbr 15 st. Vastutav toimetaja: envoir L. Bakul.

Väljaandja: Päästearmee.

O.-ü. „Vaba Maa“ trükk.

Tallinnas, 1933.

„HOSIANNA“ VÕI „LÖÖ RISTI!“

Isiklik küsimus Päästearmee sõduritele.

„Aga kui tema oli minemas, laotasid nemad oma riided tee peale... öeldes: Kiidetud olgu kuningas, kes tuleb Issanda nimel...“ — Luuka 19:36—38.

Neil inimestel näis olevat eriti ülev meeleolu ilakirjeldatud sündmuse ajal.

Siin oli ühendatud vabaõhu rongikäik austamise iseremooniaga. Nad laulsid laulu, mida inglid õpetasid kord karjastele (salm 38), ja tervitasid Jeesust kui kuningat. Sest kord oli ta nende austamise keskus ja rahvuslik kangelane.

Kuid hosiannad muutuvad liig sageli hüüuks: „Löö risti!“ Näib imelisena, et see on ainus juhus, kus Kristust austatakse tõelises võidurikas rongikäigus, kuni paneme tähele mõningaid asju, mis toovad lähemat seletust.

Miks oli see lugupidamine nii haruldane? Jeesuse imetead ja ta ilidne häädus oleksid pidanud teda tegema populaarseks. Teisest küljest esines jälle ta nõndlikkus.

Ainult mõned kiitkestavad, kui neile öeldakse, et nad peavad võtma oma risti, jätma kõik ja järgnema Jeesusele.

Rahvas oli rõõmus, et ta neid terveks tegi ja imeliselt sõõtis, kuid nad ihaldasid kerget põlve.

Samuti ei meeldinud neile Jeesuse vaimulikkus. Nemad tahtsid ilmgavat kuningakoda, kulda riietatud kuningat, kelle hoovkond oleks olnud rikas.

„Minu kuningriiki pole mitte seitsinatset maailmast.“ Nad ei vajanud sellist kuningriiki. Ja meie ei pea neid naerma.

Meie enda elus leidub palju sarnast. Kas meie ei tunne inimesi, kes armastavad näilist ja lõbusat usku? Aga kui Kristus käseb: „Võta oma risti ja käi minna järel“, tule ühes vähesest pealima agulitese; või öle ohviter rasketel kohtadel minu pärast“; siis muutub varsti lauluviis — „Hosianna“ asemel kõlale „Löö risti!“

Kas pole Kristus kunagi esitanud sulle ehameeldivat küsku? Kas pole sa kunagi eemaldunud temast, kui vast laulsid, et tahad alati järgneda temale?

See küsimus on väga huvitav meile. Miks olene päästestõdurid? Kindlasti seepärast, et muuta kõik pühapäevad palnipeudu pühaks. Et meie paneksime iga rahvahulka hüüdma veendumusega „Hosianna!“ See on võimalik vast siis, kui ise kuulume talle jagamatu!

Meie võlgneme oma päästmist väikesele inimhulgale, kes ei muutnud viisi, kes sammusid edasi kõneledes, lauldes ja kirjutades Jeesusest, kuni nad rajasid ta kuningriigi ma pääl, vaatamata vihasemale vastupanule.

Kuidas saab meie osaks kaotus? Kui tarvitame teisi abiõnuds kui Jeesus. Lihtsad laulud, nagu laulsid inglid, mõjutavad südamt, kuna uhkustamine orkestriga künnib vaid taskuni. Armastus, rahu, hää tahtmine, hosianna hingepühajast, ihendavand inimesi Kristusele, kuma tarunud kõne ja vormilikkus eemaldavad neid temast ja sunnivad Kristust kurvalt lahkuks.

Et Kristus ilgalgi ei peaks nutma meie pärast, nagu kord Jerusalmema pärast. Sest see võidurikas rongikäik lõppes Issanda pisaratega. Iga päästestõdur ei esmarki on kroonida Jeesust rõõmuga.